



ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členiek senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Jany Henčekovej, PhD., v právnej veci navrhovateľov: **1/ I. Š., 2/ M. S., 3/ Ing. J. P., navrhovateľky 1/ a 2/ zastúpené v konaní navrhovateľom 3/**, proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad v Rimavskej Sobote**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 7. apríla 2008, č. OPÚ 2008/00504-3-NV 227/04, o odvolaní navrhovateľov proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23. januára 2009, č. k. 25 Sp 62/2008-25, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23. januára 2009, č. k. 25 Sp 62/2008-25 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 23. januára 2009, č.k. 25 Sp 62/ 2008-25 potvrdil rozhodnutie odporcu zo 7. apríla 2008, č. OPÚ 2008/00504-3-NV 227/04, ktorým rozhodol, že navrhovateľom v 1/ až 3/ rade (oprávnené osoby) sa na základe § 3 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 503/2003 Z. z.“) nenavracia vlastníctvo k pozemkom, spoločným nehnuteľnostiam v kat. území K.,

zapísaným v pozemkovej knihe v zápisnici č. X. a č. X., čiastky zapísané v pozemno-knižných zápisniciach č. X., a ani sa im za tieto pozemky nepriznáva právo na náhradu podľa § 6 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z. z. z dôvodu, že z predložených dokladov nevyplývalo, že by predmetné pozemky prešli v rozhodnom období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 do vlastníctva štátu a neboli ani preukázané skutočnosti podľa § 3 zákona č. 503/2003 Z. z.

Krajský súd sa stotožnil s názorom odporcu, že navrhovatelia v skutočnosti nežiadali navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré prešli v rozhodnom období do vlastníctva štátu, ale žiadali zmeniť výšku spoluvlastníckych podielov, ako aj zvýšiť veľkosť podielov na spoločných pozemkoch v urbárskom spoločenstve. Uvedené nároky podľa názoru krajského súdu nie sú predmetom zákona č. 503/2003 Z.z. a správny orgán v konaní podľa tohto zákona nemohol o týchto nárokoch rozhodovať. Navyše, predmetné pozemky boli stále vo vlastníctve právnych predchodcov navrhovateľov a vlastníctvo bolo zapísané v pozemno-knižných zápisniciach, prípadne podľa vyjadrenia navrhovateľov rodičia ich kúpili, avšak neboli zapísané do pozemkovej knihy. Do vlastníctva štátu však nikdy neprešli.

Proti rozsudku krajského súdu podali včas odvolanie navrhovatelia a žiadali, aby odvolací súd vzal do úvahy aj ich list z 11. marca 2006 adresovaný obvodnému pozemkovému úradu, opätovne uviedli, že predmetné pozemky vlastní 74 rokov, avšak v K. je veľa občanov, ktorí sa sťažujú na nezrovnalosti pokiaľ I. o vlastníctvo a žiadali, aby odvolací súd rozhodol o zmene veľkosti ich spoluvlastníckych podielov.

Odporca sa k odvolaniu vyjadril podaním z 1. apríla 2009, v ktorom žiadal rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na to, že uvedené pozemky neprešli v rozhodnom období podľa § 2 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z. do vlastníctva štátu a tiež, že I. o lesné pozemky, ktoré neprešli ani do vlastníctva jednotného roľníckeho družstva, ale boli len odovzdané do obhospodarovania štátnym lesom a dohodou z 30. augusta 1993 boli vrátené do užívania členom urbáru K.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods.1 v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľov nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24. februára 2010 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov.

Podľa § 250i ods. 3 v spojitosti s § 250l ods. 2 OSP pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd zastáva názor, že prvostupňový súd v konaní a rozhodovaní o návrhu navrhovateľov postupoval v intenciách vyššie citovaných zákonných ustanovení OSP.

Z pripojeného administratívneho spisu odvolací súd zistil, že predmetom tohto súdneho preskúvacieho konania je rozhodnutie odporcu o tom, že navrhovateľom sa nenavracia vlastníctvo k pozemkom, spoločným nehnuteľnostiam v kat. území K., zapísaným v pozemkovej knihe v zápisnici č. X. a č. X., čiastky zapísané v pozemno-knižných zápisniciach č. X., a ani sa im za tieto pozemky nepriznáva právo na náhradu podľa § 6 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z. z. z dôvodu, že z predložených dokladov nevyplýva, že by predmetné pozemky prešli v rozhodnom období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 do vlastníctva štátu a neboli ani preukázané skutočnosti podľa § 3 zákona č. 503/2003 Z. z..

Krajský súd sa v odôvodnení potvrdzujúceho rozsudku vypořiadal s námietkami navrhovateľov uvedenými v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu, jasne a zrozumiteľne uviedol, z ktorých dokladov, nachádzajúcich sa v spise odporcu vyplýva, že k prechodu vlastníctva z právnych predchodcov navrhovateľov na štát nikdy nedošlo a navrhovatelia sa v skutočnosti domáhajú zmeny výšky spoluvlastníckych podielov, čo však nepatrí do právomoci správnych orgánov a nemôže byť ani predmetom reštitučných nárokov. Taktiež krajský súd správne odkázal navrhovateľov s ich nárokmi na občianskoprávnu žalobu.

Keďže navrhovatelia v odvolaní v podstate len zopakovali svoje požiadavky o úpravu výšky spoluvlastníckych podielov a opätovne potvrdili 74 ročné nepretržité vlastníctvo predmetných nehnuteľností, Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožňujúc sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia krajského súdu, na zdôraznenie jeho správnosti považuje za vhodné doplniť, že zmyslom aj účelom celého balíka reštitučných zákonov prijatých po roku 1989 bolo zmiernenie následkov majetkových a iných krívd, ku ktorým došlo v období rokov 1948 až 1989,

ktoré vznikli občianskoprávnymi a pracovnoprávnymi úkonmi a správnymi aktmi, urobenými v rozpore so zásadami demokratickej spoločnosti, rešpektujúcej práva občanov vyjadrené Chartou Organizácie Spojených národov, Všeobecnou deklaráciou ľudských práv a nadväzujúcimi medzinárodnými paktmi o občianskych, politických hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach.

Tzv. reštitučné zákony, medzi ktoré patrí aj zákon č. 503/2003 Z. z., vytvárajú podmienky na návrat majetku do rúk pôvodných vlastníkov, avšak základnou podmienkou je, že musí ísť o prípady, kedy právni predchodcovia, tzv. oprávnených osôb, resp. priamo oprávnené osoby, boli tohto vlastníctva v rozhodnom období zbavení.

V prípade navrhovateľov však k splneniu tejto podmienky nikdy nedošlo, pretože, ako niekoľkokrát sami zdôrazňovali, vlastnili predmetné pozemky nepretržite 74 rokov.

V zmysle takéhoto výkladu treba konštatovať, že navrhovatelia neboli oprávnení žiadať vrátenie majetku, vlastníctva ktorého nikdy neboli zbavení.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že odporca v rámci správnej úvahy vyhodnotil všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Prvostupňový súd ani odvolací súd nemal podklady, ktoré by spochybnili alebo vyvrátili ich pravdivosť.

Taktiež z postupu a rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav, vypořiadal sa so všetkými právne významnými námietkami navrhovateľov a svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil, pričom odôvodnenie rozsudku má podklad v skutkových zisteniach.

Skutočnosti, ktorými navrhovatelia v odvolaní spochybňujú predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré navrhovatelia namietali už v prvostupňovom konaní a s ich obsahom sa krajský súd riadne vypořiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd SR ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta OSP potvrdil.

Riadil sa pritom rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c OSP ako aj rozsahom a dôvodmi opravného prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu podľa § 249 ods. 2 v spojení s § 2501 ods. 2 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko navrhovatelia v odvolacom konaní neboli úspešní a odporcovi žiadne trovy nevznikli.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 24. februára 2010

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová